

Farul creștin

REVISTĂ RELIGIOASĂ CREȘTINĂ BAPTISTĂ

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ABONAMENTUL :

Pe un an 120 Lei, pe 6 luni 65 Lei
In străinătate . . . . . 300 Lei

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

Arad, B-dul Regele Ferdinand No. 65

Inscris la Trib. Arad secția III.
No. 6/1939

Girant responsabil : **N. ONCU**

HRISTOS A INVIAT

„Nu este aici, a înviat”. Luca 24:6.

Cea mai frumoasă și de seamă sărbătoare pentru noi credincioșii creștini e Paștele. E așa pentru că la Paști sărbătorim **moartea și învierea Domnului Isus**. E sărbătoarea când toată puterea păcatului, robia, omenirii, grozăvia iadului, au fost **frante** și prin Isus a fost deschisă ușa mântuirii, poarta cerurilor. Gloria creștinismului e în învierea Domnului Isus. Când îngerul a spus cuvintele : **„Nu este aici, el a înviat”**, lumea a primit cea mai minunată veste din toate timpurile.

Aceasta pentru că învierea lui Isus e **garanția învierii noastre**.

Dacă Isus nu ar fi înviat din morți, întrebarea lui Iov: „Dacă omul moare, va mai învia el oare”, ar rămâne fără răspuns. Nici odată noi nu am fi avut siguranța **că noi** vom învia din morți, dacă nu am avea învierea lui Isus. Ea însă e **sâmburele** credinței noastre în învierea morților. Dela ea pleacă toate. Apostolul Pavel vorbind despre învierea morților, **leagă** credința aceasta de învierea lui Isus. „Căci, dacă nu înviază morții, nici Hristos n'a înviat”.

În dimineața învierii mormântul gol e icoana înfrângerii puterii morții. Dacă Isus a înviat și noi vom învia. Domnul Isus este **„cel întâi născut din morți”**. E acum ceva foarte natural că dacă e vorba de cel dintâi, e vorba de un număr mai mare. După unul, urmează doi, trei, etc. A înviat Domnul și după El, **fiecare** la rândul cetei lui, va învia.

Apoi pentru că învierea lui Isus e **dovada biruinții**.

Din grădina Edenului păcatul a luat calea împotrivirii lui Dumnezeu. Una cerea Domnul dela creatura Sa, alta îi șoptea Diavolul. Se pare că forțele aceste lup-

tau mereu și lupta se dădea tot mai mare. În cele din urmă a venit Isus. Diavolul a căutat pe orice cale să evite crucea. **El nu dorea** ca Isus să ajungă la cruce. Acolo urma lupta decisivă, în care el urma să fie înfrânt. A căutat pe toate căile să-L amăgească; să-L înduplece **să nu** ajungă la cruce.

Toată lupta i-a fost zadarnică. Crucea din ce în ce se apropia

mai mult. Lupta decisivă apărea tot mai de ne ocolit. A ajuns Calvarul. Pe cruce în moartea lui Isus puterea celui rău a fost înfrântă și lumea căzută sub pedepsa păcatului mântuită. **„Iadule unde este biruința ta? Moarte unde îți este boldul?”** Puterea lui Dumnezeu a biruit.

Chiar odată mort Domnul Isus, slujitorii celui rău, căutau să împiedece învierea Sa. Mormântul a fost sigilat și păzit. Frica învierii îi neliniștea pe dușmanii lui Isus, slujitorii celui rău. Dar dimineața biruinței a venit. **Isus a înviat**, mormântul s'a deschis și Domnul vieții a ieșit dând viață tuturor celor **ce cred** în El. Lupta a fost câștigată.

Și pe lângă acestea învierea

Domnului Isus din morți e cea mai minunată veste, pentru că **dobândim un tovarăș de viață și un mijlocitor la Tatăl**.

Dacă Isus rămânea în mormânt, noi am fi singuri, fără putere, lăsați la voia întâmplărilor, pribegi și streini. Dar slăvit fie Domnul, El S'a sculat din morți, și a promis la credincioșii Săi că **va fi cu ei** până la sfârșitul veacului. El este Cel ce **ne întovărășește** pe cărarea vieții, e lângă noi în clipele frumoase și cu bucurii, dar e lângă noi și în clipele grele, întunecoase, de necazuri și întristări. Chiar atunci când toți ne părăsesc, când nu mai avem pe nimeni, **El e lângă noi**. Prezența Lui e una din cele mai mari binecuvântări de care are parte un credincios al Său. Ce alinătoare e ea când **o simțim** în greutățile noastre! Ce bucurioși suntem noi când mâna plină de dragoste e întinsă deasupra noastră, când pe drumul plin de spini și necunoscut al vieții noastre **Il avem** pe El lângă noi într-o tovarășie intimă și sinceră!

Dar nu numai atât. El ne este în același timp și mijlocitorul nostru, înaintea Tatălui. Toate durerile noastre, cunoscute bine de El **sunt aduse** la cunoștința Tatălui prin El. **„Nu este niciun mijlocitor între Dumnezeu și om afară de Omul Isus Hristos”**. Ferice de cel pentru care mijlocește El. Binecuvântată e lucrarea copiilor Lui, care e privită și cunoscută de Tatăl prin Fiul Său jertfit pentru noi.

Iată unele din multele motive pentru care sărbătoarea învierii e cea mai mare și minunată sărbătoare a Bisericii creștine. Da vestea cântată de mic și mare în dimineața în care femeile s'au dus la mormânt, e **HRISTOS A INVIAT**.

Farul Creștin

Foale religioase

Apare sub îngrijirea unui comiteu

Anul III. No. 16-17 Sâmbătă 19 Aprilie 1941
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentului:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei.

În străinătate 300 lei.

În Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Bul. Reg. Ferdinand 65
Casier: N. ONCU Arad, Str. Blănduziei 4

DELA REDACȚIE

Cu ocazia Sărbătorilor Paștelor FARUL CREȘTIN urează tuturor celorților să. „Sărbători ferice!”

Dorim ca celorți noștri că eugete adânc, să se gândească mai mult ca ori-când la jertfa lui Isus depusă pe cruce la Calvar pentru mântuirea noastră. Să privim crucea, și să ne ducem apoi în grădina cu mormântul gol. Să căutăm ca în imaginația noastră să vedem pe Domnul înviat și trăind cu ai Săi.

Vitați-vă scumpi celorți la cruce și vedeți în jertfa lui Isus, în moartea Lui grozăvia păcatelor noastre, și dragostea fără margini a Domnului Isus.

Făcând astfel ne vom putea mai bine pocăi de păcatele noastre și să slăvim pe Dumnezeu pentru Harul Său pe care noi niciodată nu L-am meritat. Vom putea mai bine cunoaște biruința dragostei împotriva urii, a binelui împotriva păcatului, a dreptății împotriva fărădelegii, a vieții împotriva morții, a lui Dumnezeu împotriva lui Satan.

Faceți din sărbătoarea Paștilor a acestui an, un prilej de apropiere mai mult de Dumnezeu, Citiți Biblia în spirit de rugăciune, meditați și cântați să cunoașteți tot ce spune Biblia despre cruce și înviere.

Aceasta e ce dorim și urăm noi, pentru voi celorți Farului.

(Urmare din col. 3-a)

se bucură astăzi. Vestea că El e viu a distrus frica de moarte ce rodea omenirea. Bucuria învierii umple astăzi inimile credincioșilor. „Fiindcă Eu trăiesc, veți trăi și voi!”

Această sublimă flintă, care conduce destinul lumii, în fiecare zi, e cea mai strălucită din câte a văzut pământul. Sufărățele Lui vor înmuia cele mai tari inimi și vor stoarce lacrimi din miile de ochi. Iar învierea Lui va da tuturor generațiilor cea mai bună speranță.

BUCURIA ÎNVIERII

de V. Teodor

„Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu.” Luca 24:5.

Norii negri, întunecau încă văzduhul. Natura se calmase, după groaznicul sbucium ce-l avusese din pricina morții Stăpânului ei. Era o seară de primăvară, cu parfum plăcut de flori, cu miros de pământ cald și stropit de ploaie. Totul se sfârșise. Fariseii erau încă nebniști din pricina trământărilor ce dăduiau. În jurul Celui răpus de ei. Să se fi sfârșit oare drama cu adevărat? Să se fi isprăvit oare lupta formidabilă dintre divinitate iubire și moartea care se înverșunase asupra-i cu puterile stăpânitoare ale pământului? Îngăltoarea care era? Preoții cari se coborau de pe Calvar mulțumiți de sine, siguri de fapta lor, fiindcă văzuseră pe Profet dându-și sufletul. Ori Paldal Crucificat, acum glăben ca ceara? Pentru femeile credincioase, pe cari legionarii romani le lășăseră să se apropie și cari hohoteau în plâns la picioarele crucii, pentru ceană îngrozită și refugiați într-o peșteră din Valea Iosafatului totul se sfârșise. Mesia pierise, chinuit pe cruce. Învățătorul dispăruse. Cu El speranța, Evanghelia, Împărăția cerului. O tăcere mohorită, o adâncă disperare apăsa asupra micii comunități. Chiar Petru și Ioan erau doborâți. În jurul lor întunerec; nicăz nu licărea în sufletul lor. Dar cu toate acestea, după cum în misterele timpurilor din vechime, o lumină orbitoare urmează întunecului cel mai adânc, tot așa și în Evangheli, adâncii disperării, îi urmează o fericire neașteptată și dintr'odată o bucurie uluitoare izbucnește, se revărsă ca lumina la răsăritul soarelui, și un strigăt cutremurător de bucurie se răspândește, în Iudea, în lumea întreagă, în lumile toate, pe pământ și în ceruri.

„A INVIAT”

Soarele nu anunțase încă sosirea zilei, care pentru creștin, e cea mai însemnată dintre toate câte ni le-a hărăzit Dumnezeu sub soare. Femeile porniseră spre grădina. Pe dealurile răsăritului, o lumină slabă, asemenea unui țărșmalțat de crini și argint, urea domoală în zvâcnirea stelelor, biruind tot mai semeț puterea întunecului nopții. Era unul dintre acele senine revărsături de zori, ce te fac să te gândești la Nevinovatul adormit și la frumusețea făgăduințelor, văzduhul domol părea de curând spintecat de sborul unor îngeri.

Femeile umblau cufundate în jalea lor, în revărsarea minunată a zorilor. Mergeau să plângă pe mormânt, ori să-L mai vadă odată pe Acela care le răpise inima. Sau să ungă trupul Celui ce se jertfise, cu mirodenii?

„Cine ne va ridica piatra de pe mormânt?” se întrebau ele. Ajungând în

fața peșterii, uimirea le pironi pe la Ușa peșterii era deschisă, piatra pusă la parte, iar mormântul era luminat strălucirea unui tânăr în haine albe zăpada, însă Isus necărit. În fața acestor vedeni, femeile amuțiră. Dar vocea în gerului răsunând în scobitura din stăcă, le trezi. „Da ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu?”

Îngrozite de spaimă, o luară la fugă. Mara însă nu s'a grăbit să încargă cetate. Ea nu putea pleca fără a-L vedea pe Isus. Dragostea ei pentru El era prea mare. Șiroa e de lacrimi în curgea din ochi. Măcar trupul Lui de L-ar găsi. Dar Bucurătorul morții îi iese înainte. Dragostea ei cucerește inima Inviatului. „Femeile de ce plângi? Pe cine căutați? — o întreabă Necunoscutul. Căut pe Domnul meu. Pe El îl plâng. Nu ști unde L-au pus, să mă duc să-L au. L-au luat tu, spune-mi te rog unde L-au pus. Inviatul îndușat de plânsul celor ce-L iubea, îi răspunse, doar o vorbă, un nume, numele ei. El rostește cu același intonare cu care de alătea ori o strigase. „Mar'ol!” Atunci ea trezită, ca de un fulger, găsi pe Cel pierdut. Învățătorul. Fără de fericire, îi căzu la picioare în iarba udă, strânse în brațe picioarele cari arătau încă dăra de sânge. Plânsul sărmaneii îndurerate se schimbă în bucurie, fără margini. Inviatul din mormânt alungă pe veche d'n inima ei răvășită, durerea, și ea rămase în veștile vecilor, prima care avu mai întâi parte de bucurie învierii. Spre seară, doi dintre ucenicii îi întâlnese în drum spre Emaus. El cunoștea atunci când le frânge pâinea și dispărea iar ei de bucurie că L-au văzut se reîntorc înapoi.

În seara acelei zile, acei cari lășăseră totul ca să-L urmeze. Sovațori, așa cum suntem și noi toți, s'ascuseră de fericite celorce răpuseră pe Învățătorul. Dar Biruitorul morții apăru pe neașteptate în mijlocul lor, și glasul Lui dulce răsuna în cameră: „Pace vouă!” Prezența Lui spulberă d'n sufletele lor pe vechele frici și îndoiala, iar de bucurie că L-au văzut viu, inimile lor s'au înviorat. Timp de patruzeci de zile, El s'a arătat în multe rânduri, celor ce-L iubeau. Chiar după ce s'a înălțat de pe pământ, unii sfinți au avut fericirea de a-L vedea. Saul L-a întâlnit pe drumul Damascului. Francisc în peșterea întunecoasă. Îndănilul Sundar în prăpastia unde fusese aruncat etc., etc. El este pururea printre noi. Timpul și spațiul nu ne pot despărți de El. Învierea Lui a sgușuit lumea din temelii și a schimbat mersul omenirii. Înviind din morți, a adus în lume viața și nestrăicăciunea, distrugând moartea. Grație învierii Lui, milioane de suflete

(Continuare în col. 1-a)

„Am fost mort, și iată că sunt viu în veștile vecilor”. Apoc. 1:18

VIA DOLOROSA

de Alexa Popovici

„...și L-au dus să-L răstignească”.
Marcu 15:20.

Era noapte. Liniștea învaluia pământul, tăcerea nopții a pus stăpânire pe natură. Toți dorm. Undeva, aproape de grădina în care obișnuia El să se roage, într-o cameră de sus, se zărește o lumină. Înăuntru e Isus și ucenicii Lui. Isus e mai cuprins de întristare ca oricând. „**O, întristare de moarte.**” Crucea, chinurile ei, apăsarea tuturor păcatelor, lăpădarea lui Dumnezeu, trădarea lui Iuda, tăgăduirea lui Petru, strigătele poporului, dorința mai marilor lui de a-L ucide, ușurința lui Pilat, toate acum erau clare înaintea lui Isus. Golgota apărea tot mai bine.

Toți L-au văzut așa; atunci Isus rupe tăcerea. Iau cu toți parte la mielul pascal. Iuda descoperit pleacă să facă ce și-a pus în gând. Urmează apoi introducerea cinei Domnului. El ia o pâine, o frânge și face din ea simbolul jertfei Sale. În apoi paharul și-l face simbolul vărsării Sângelui Său. Toți tac. Atmosfera se încăleacă. Umbrele crucii pătrund în camera de sus. Ucenicii pierd din curaj, nu mai au înflăcărare să vorbească.

După cină Domnul urmat de ucenicii Lui, pleacă spre Ghetsmani. Pe drum cântă cântările de laudă. În clipele grele ale vieții cântarea putea da o alinare, o mângâiere, o întărire.

Drumul până la grădina e scurt. Acolo, despărțit de ucenicii Domnul se apropie de Tatăl, e predat complet în mâinile și în voia Lui. Acolo în tăcerea nopții, cuvintele Lui se desprind și trec peste nori la Dumnezeu. Acolo, în locul obișnuit, e rugăciunea **pre-dării absolute**, a ascultării depline, a spiritului de jertfă, a lăpădării de Sine.

Ucenicii însă, adorm. Pe furis, cu făclii se strecoară printre pomii grădinei Iuda cu cohorta morții. Ajung la El, Il recunosc prin sărutarea trădării. Il prind, leagă și duc la judecată.

După judecată, după spălarea mâinilor lui Pilat, Isus e dat în mâinile Iudeilor. E condamnat la moarte.

Acum începe lucrarea iadului, acum cohorta celui rău, Il are în mâini pe Fiul lui Dumnezeu. Isus

e bătut, desbrăcat de hainele Lui și îmbrăcat în haina de blămidă roșie, semnul batjocurei. S'a deslănțuit acum toată furia omenească, toată pofta de răzbunare. La toate Isus tace și rabdă. E scuipat, batjocorit, trântit, supus tuturor metodelor de teroare, nu s'a cruțat nimic, nu s'a scăpat din vedere nimic din ce era cunoscut pe atunci pentru chinuire.

Când nesațiul de bestii s'a potolit, I se dă crucea să Și-o ducă până la Golgota. Norodul Il urmează, unii Il compătimesc, alții Il râd și batjocoresc. E cărarea de piatră a străzilor înguste ce

duc spre Golgota. Isus e istovit, iăsat de puteri, stors de vlagă. Crucea e grea. Ranele și vânătăile acoper corpul Lui. Sângele curge în șiroaie, făcând o cărare roșie pe unde trece.

Cu crucea grea în spinare, Isus cade, se prăvălește pe piatră, lemnul crucii peste El. Noi răni apar pe corpul Lui, sângele țâșnește din alte părți. Călăii sunt cu biciul. E biciuit fără milă. El tace, nu geme, nu se plânge. Doar o privire din când în când o aruncă spre acei ce lovesc fără milă. Biciul lasă urme negre pe corp, brazde de sânge. Cu mari sfurtări se ridică și pleacă mai departe. Dar piatra e tot mai aspră, crucea tot mai grea, El mai obosit ca înainte, cade din nou. Strigăte, urlete, parcă nu de oameni, ci de fiare, scot călăii, bătăi, biciurile chinulesc din nou trupul stors al Domnului Isus.

E via dolorosa, e drumul cru-

cii. Drumul pe care în loc să meargă o lume înșelată și căzută în păcat, a mers Isus, Fiul lui Dumnezeu, purtând în trupul Lui toată vinovăția noastră. „Disprețuit și părăsit de oameni, am al dureri și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața dela El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși El, suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit.”

„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem vindecăți.” (Isaia 53:3—5).

E via dolorosa, drumul crucii spre jertfa de ispășire. Fără aceasta o lume întreagă ar fi pierit, și ajuns în iad pentru veșnicia întreagă. Nimeni și nimic nu ar fi putut da salvare, decât El și numai El. Plata păcatului e moartea, și moartea a ispășit păcatul.

Ajung cu toți afară din cetate, crucea e dată lui Simon din Cirene ca acesta să o ducă până la Golgota. Pe muntele fără jarbă, ce seamănă cu căpătina, se ridică trei cruci. Isus e răstignit între doi tâlhari. Trupul Lui e întins ținut cu piroane, în așa fel ca toată greutatea trupului să fie ținută numai de cuiele palmelor. Ce durere! Ce chin! Pe cap i S'a pus o cunună cu spinii cei mai răi — coroana biruinții.

Răni deschise, sângele stors, trupul istovit, spinii intrați în cap, lovituri de stâlp, batjocuri, bătăi cu biciu și la urmă ridicat pe cruce. Aici mintea noastră nu mai poate pricepe. Aici e culmea durerilor, e înălțimea pe care nu ne putem urca. E sarcina pe care nu o putem măsura în greutatea ei.

Așa a murit Domnul slavei pentru ca tu și eu să avem viață și împăcarea cu Tatăl.

„E drept că Isus a murit,

„Purtând păcatul meu,

„Pe cruce cum c'a suferit,

„Fiul lui Dumnezeu.

„Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiul, ca orice crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică.”

GOLGOTA

de ȘTEFĂN STUPARIU

Pe întreg globul pământului nu este un petec de pământ mai cunoscut decât Golgota. La pomenirea acestui cuvânt și cea mai împietrită inimă să zgudue, și fior de groază parcă ne pătrunde prin tot corpul. Și aceasta este din cauza că pe acest loc al „căpăținei” s'a întâmplat cea mai senzațională dramă din lume. Drama care a zguduit cerul și a cutremurat pământul; drama care a întunecat soarele și a surpat peretele de despărțire dintre om și Dumnezeu; drama care a deschis mormintele și care a înviat pe morți; drama care e sfărâmat zăvoarele morții, și a rupt legăturile iadului și în sfârșit drama prin care s'a recâștigat „Paradisul cel pierdut” de întâiul Adam.

„Două fluviu mari s'au întâlnit pe Golgota. Fluxiul dragostei lui Dumnezeu și fluxiul urgiei omenești. „Așa de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe unicul Său Fiul”; și așa de mult a urât oamenii pe Dumnezeu încât au omorât pe Fiul Său. De aici a plecat lupta. Pământul să luptă contra cerului, omul să luptă cu Dumnezeu, întunerecul cu lumina și moartea cu viața. Din partea lui Dumnezeu Isus este victima în care lovește toată ura omenească și diavolică. Lupta ia ființă în grădina Ghetsentune. Sosise timpul pentru Isus să golească paharul amărăciunilor până la fund. O, și ce amar a fost! Vezi-L cum se roagă: „Tată dacă este cu putință, depărtează dela mine paharul acesta”. Ce greu L-a fost! El transpiră, dar uită, că nu sunt sudori, ci picături mari de sânge. Isus devine tot mai slab, nu-L mai țin picioarele, iată-L în agonie; — dar uită-te mai bine și vezi cum se rostogolește la pământ, când a căzut s'a lovit de stâncă. Incearcă să se scoale, dar vai! E prea slab. Un înger vine și îi ajută.

Când mă gândesc la celelalte trecute la Golgota, îmi tremură mâna și, pența abia mai stă între degete, iar din ochi lacrimile curg într'una. Vedeți acestea două bucați de lemn? Acestea sunt „spânzuratoarea” pe care Mielul lui Dumnezeu, Isus a fost junghiat și spânzurat. După ce Isus a fost prins, după ce a fost judecat, încununat cu cunună de spini, după ce a fost sbiciuit, palmuit, scupat și schingiuit în cel mai barbar mod, L-au așezat pe cruce. Soldații îi apucară de mâni și de picioare, luară ciocanele și-L ținură cu niște cuie mari ca la fierul. Și după ce fierul blestemat străpunsă membrele Lui sfinte, lemnul fu așezat într-o groapă făcută anume pentru „el”. Când însă lemnul fu ridicat, sfântul corp a lui Isus stătea spânzurat în aceste cuie cari spintecau tot mai mult cruntele Lui rane, din care țâșnea sângele Lui nevinovat.

Mulțimea privea necurmat la Isus, care suferea durerile cele mai grozave, cari erau mărite și de razele arzătoare ale soarelui. Frigurile începură a-L consuma, încât limba uscată l-se lîpea de cerul gurii. Iar în timpul acesta, când corpul Lui ardea ca un rug, când o singură picătură de apă l-ar fi adus atâtea astâmpărare, dar vai! Și aceasta îi fu refuzat. Și cel mai din urmă dintre oamenii are pe cineva, care în ceasul morții îi ușurează durerile cu un pahar de apă, dar Fiul lui Dumnezeu, acela care a făcut mările și toate izvoarele apelor, la moartea Lui — nu l-se dă un pahar de apă. — Ah, ce privești îngrozitoare! Isus își dă viața pentru păcătoși, dar păcătoși nu îi dau Lui nici măcar un pahar de apă.

Cine poate descrie durerea lui Isus, suferită pe muntele Golgota?! Pentru că ea n'a fost numai durerea corpului, ci și a sufletului. Durerea lui a fost mult mărită prin faptul că în marea bătălie a fost lăsat singur: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu pentru ce M'ai părăsit?” El pierduse prezența lui Dumnezeu. Insuși Dumnezeu și-a retras mâna Lui ajutătoare dela Fiul Său.

Tatăl a voit să-L rănească, El L-a părăsit în întristare și în

lancezeală, L-a jertfit pentru păcatele noastre ascunzindu-și fața dela El.

Iată-L singur, părăsit de Dumnezeu și de oameni, cu corpul Său înroșit în propriul Său sânge. De când e lumea n'a mai fost o durere și o suferință ca această a Fiului lui Dumnezeu. Dragostea lui Dumnezeu s'a arătat către noi prin Isus — pe Care noi L-am lovit cu toată furia păcatelor noastre. Mântuitorul a devenit ținta tuturor săgeților noastre, săgeți înmuiate în otrava păcatelor noastre. Trebuia ca Mielul lui Dumnezeu să fie rănit, disprețuit și junghiat ca sufletul Lui să fie jertfa, care ridică păcatul lumii. „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pe deapasa, care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”

LA GOLGOTA...

*La Golgota, pe cruce,
Un scump izvor avem,
Ce tuturor ne-aduce
Iertare dacă vrem...
Acest izvor șoptește:
„O, vino, fiu pierdut,
Căci Domnul te ubește;
Nu-i vreme de pierdut.”*

*Azi lanțul de păcate
Te ține strâns legat
Și cugetu-ți se sbate
De remușcări purtat.
Dar sângele ce curge
Din rana lui Isus,
Pe tine te poate smulge,
Ducându-te'n cer sus.*

*Ah, vino deci îndată,
Vo'nța n'reagă dă-I.
Căci El îndal'te scapă
D'ntunecate căi.
Șatunci, în fericire,
In vezi cu El vei fi.
Iar blânda Lui iubire,
Oricând te va'nsoți.*

„Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. Ioan 1:29

Privind la cruce

de Marcu Nichifor

„Privi la Mine, voi fiți cei ce
santeți la murgurile pământului
și veți fi mântuiți.” Is. 45:22.
„Norodul stătea acolo și privea.”
Luc. 23:35.

Nicio privire pe acest pământ
nu este mai binecuvântată pen-
tru păcătos decât privirea spre
Golgota. Toate celelalte priviri ne
răuinează, de desamăgesc. Eram
la patul unui bolnav grav, am în-
cerat să-i atrag privirea spre
științenie, spre eternitate, dar el
se împotrivi cu putere: „Conștiin-
ța mă muștră, eu nu mi-am trăit
viața cum îmi spui; deaceia te
rog termină repede cu astfel de
vorbe.” Am văzut că am luat pe o
cale primejdioasă, am mers la
sfârșit fără să merg pela cru-
cea depe Golgota. Când am încer-
cat din nou să-i atrag privirea
spre cruce, spre Sângele, care
curge și spală, s'a simțit ușurat,
liniștit, m'a rugat să ne rugăm
împreună.”

„Poporul stătea acolo și pri-
vea”. Ni s'ar părea că aceștia au
avut ocazie să aibe cele mai mari
binecuvântări pentru că **ei pri-
veau ispășirea păcatelor**, dar to-
tuși ei priveau numai așa, pen-
tru că n'aveau altceva mai bun de
făcut; fără ca să pătrundă marea
taină a Golgotei și a Celui crucifi-
cat.

Astăzi este o mare mulțime de
popor, pretutindeni, care privește
spre Golgota dar care rămân în
mijlocul celei mai mari lumini
incărcate de negură și de noaptea
beznă a păcatului. Păcatul orbiei
este unul dintre cele mai mari
păcate ale celor ce se numesc azi
creștini.

ORBI

In fața celei mai dureroase priveliște din univers

Drama universului. Martori
oculari a tot ce putea fi mai du-
reros în cer sau pe pământ, totuși
ei nu văd nimic. In fața lor Stăpă-
nul creațiunii — **primește moar-
tea** pentru păcatele omului. Cel
nemărginit a venit din eternita-
te, a luat corp și acum e
omorât pe un lemn pe o cruce. A-
ceastă răstignire a produs **cea
mai mare durere** cetățenilor ce-
rului. Natura s'a îndoliat, stân-
cile s'au despicat, soarele n'a mai
dat lumină; Flavius, marele isto-
ric al timpului de atunci poveste-

ște că, niște corabieri care erau
pe mare în mijlocul tulburării și
a fenomenelor naturii nemai vă-
zute, au auzit o voce îngrozitoare;
atunci au spus: „Fiul lui Zeus a
murit.” Totuși poporul acela stă-
tea acolo și privea fără să vadă.
Ascultați surzilor, priviți și ve-
deți orbilor, care totuși aveți
ochii și urechi.” Is. 42:18.

Noaptea este în ei, noaptea stă-
rânește peste ei. Ei privesc pe
lemnul crucii, privesc pe Cel cru-
cificat, privesc cea mai severă
judecată din univers, cum Dum-
nezeu condamnă la moarte pe
Fiul Său pentru păcatele fiecărui
om, dar sunt orbi și nu văd. Ei
privesc culmea iubirii lui Dum-
nezeu care sacrifică tot ce a avut
mai scump numai ca să salveze
omenirea de păcat și de condam-
nare veșnică, dar ei nu văd.

Ei privesc cum Dumnezeu s'a
umilit ca om cum suferă pentru
oameni, dar ei gândesc altceva
ei văd altceva. Cea mai mare or-
bie din istoria omenirii este orbia
lui Israel în fața celor mai mari
evenimente divine. Ce grozavă
desamăgire! Ce durere sufletea-
scă adâncă! Florii morții cu su-
dorile ei reci îl treceau pe Dom-
nul Isus înainte de timp, când
privea la toți aceștia care nu în-
țelegeau. Se pare că Isaia ca vi-
zionar și profet a prins clipa a-
ceasta grozavă când spune: „De-
geaba am muncit, în zadar și fără
folos mi-am istovit puterea”.
(Isaia 49:4). Aici dăm de o nouă
stare sufletească a popoului
când a privi nu înseamnă a ve-
dea, iar a asculta de multe ori
nu înseamnă a auzi.

Intr'o noapte furtunoasă, plină
de întuneric, de tunete și fulgere,
un tânăr în desisul unor pomi, se
lupta în rugăciune pentru una
din aceste două lucruri, sau să
primească mântuirea sau să pri-
mească moartea. Duhul lui Dum-
nezeu l-a adus în fața celei mai
grozave priveliști din univers, în
fața crucii. Aceasta pentru păca-
tele tale. Ii suna mereu în ure-
che. Totul s'a terminat în lacrimi
de durere de ce a suferit El și în
lacrimi de bucurie pentru mân-
tuirea cea primită. Privește adânc
spre Golgota, dacă nu vezi, roa-
gă-l pe Dumnezeu să-ți deschidă
ochii, căci numai așa vei putea fi
mântuit.

ORBI

In fața celor mai mari suferințe lupte și biruințe

Niciodată în univers nu s'au
dat mai mari lupte împotriva pă-
catului și a Diavolului, ca pe Gol-
gota. Aici se zdrobia capul sarpe-
lui care a înveninat prin Eva
omenirea întregă. Aici pe Gol-
gota El își ia ca răsplată pēdea-
psa cuvenită. Aici pe Golgota se
îndeplinește prima profetie din
Biblia, Gen. 3:15. „Acesta îți va
sdrobi capul.” Sarpele însă va
reuși să-i sdrobească călcâiul.
Aici pe Golgota se prăbușeau for-
țele diavolului. Tot veninul păca-
telor a omenirii întregi din toate
timpurile era asupra lui Hristos,
El care era curat și sfânt, a de-
venit păcătos luând asupra Lui
păcatele noastre. Părăsit de toți
pentru că a luat păcatele tuturor,
părăsit de Dumnezeu pentru că
era pus în rândul celor fărăde-
lege. Isaia 53:12. S'a făcut o jertfă
pentru păcatele noastre. Is. 53:5.

Diavolul se folosea de cine pu-
tea, numai ca să poată birui. Se
folosea de farisei, de cărturari,
de preoți, de soldați, de tâl-
hari, și de alți oameni de ni-
mică. Poporul stătea și privea,
vedea mâini, picioare străpunse
de cuie, vedea sânge, chinuri, dar
mai mult nimic. Dacă până acum
n'ai văzut mai mult pe crucea
Golgotei, acum privește mai a-
dânc acolo, nu este numai mân-
tuirea ta, acolo este și sdrobirea
fortelor diavolului. Acolo unde
s'a câștigat eliberarea noastră,
s'a câștigat mai întâi biruința a-
supra întunerecului.

Continuare în pag. 7-a)

De sărbătorile Paștelor oferim
tuturor cititorilor noștri, și îi sfă-
tuim să cumpere o carte bună,
frumoasă și creștină, dela
**DEPOZITUL DE LITERATURĂ
CREȘTINĂ**

Arad, B-dul Reg. Ferdinand 65.

Cum mai avem încă puține
exemplare din ediția II-a a calen-
darului biblic pe 1941, facem cu-
noscut că îl vindem acum cu 1
leu bucata. Deci se poate astfel
ca toți elevii școalelor dumini-
cale să îl aibă.

La cartea „Pâine din cer” ofe-
rim un rabat de 40%.

PRIVIND LA CEL CRUCIFICAT

de T. T. Iacobici

Este un lucru interesant, acela de a cerceta părerile și atitudinea mai multor clase de oameni, față de un fapt sau chiar față de o persoană. Este foarte de folos a se ști cum au înțeles diferitele categorii de oameni să privească la locul unde Mântuitorul lumii și-a spus cel din urmă cuvânt: „S'a sfârșit.”

Este de o durere adâncă nepăsarea a prea multor oameni față de acest moment mare. A fost clipa de răscruce a două lumii. Clipa în care toți oamenii ar fi putut fi orientați spre un nou fel de viață, spre un fel nou de a privi rostul vieții. A fost ziua în care oricine voia, ar fi fost îndreptat spre transformare oamenii ce și-au dat pe față ascunsul gândurilor și în care categorie ne găsim fiecare din noi.

I. Trecătorii își băteau joc de El.

Iată-i! Râdeau. Când în fața lor se consuma cea mai cutremurătoare crimă, pe care au comis-o vreodată oamenii. Când mâini murdare de sânge nevinovat încercau să stingă cea mai mare și cea mai strălucitoare lumină, care a izbucnit mai târziu, totuși, nestăpânită cu nici o putere din Univers. Ei râdeau ca niște nemernici de Mântuitorul, care în clipa acea săvârșea cel mai puternic act de dragoste, pe care l-a înregistrat omenirea în Istoria ei.

Când sângele curs din răni se împreună cu sudoarea frunții încununată cu spini la picioarele crucii Lui, fânturile Sale râdeau... ce rusine! Ce dezastru moral. Când întreaga natură se cutremura de Stăpânul ei și-si ascundea fața îngrijorată și speriată de ce se petrecea pe pământ, creaturile mâinilor Sale își luminau fața cu râniete disprețuitoare spre El. Este cel mai josnic răspuns pe care l-au dat oamenii unui binefăcător.

Îți vei zice acum: „Dar eu n'am nimic cu aceasta! Nu.” — Așa-ți dictează inima ta care vrea să te îndepărteze dela adevăr. Așa vrea să te adoarmă în nepăsare. Vrea să te facă să trăiești o viață de vis, fără grije, departe de Dumnezeu.

Nu te înșela singur! Adevărul unul singur este. Viața ta fără Isus este o insultă pe care tu te

incăpăținezi să l-o arunci mereu în față. Viața ta de minciună și fără frâu este o batjocură pentru El.

Și pentru tine a murit! Șiroaiele de sânge care au curs, pot spăla și păcatul tău! Le respingi? Il nesocotești? Nu le cunoști binefacerea? Dece? Nepăsarea ta este o batjocură. Și suntem prea nepăsători...

II. Mulți dintre cei ce se întorceau se băteau în piept.

Priviți la aceștia și veți zice: „Da, cu adevărat aceștia au simțit durerea Mântuitorului...” Se poate că și ei își spuneau: „Ab, ce nemernici suntem noi oamenii.”

Sub ochii noștri a fost omorât un om nevinovat.

Am fost josnici. Nu merităm să trăim în lumina soarelui. Ar trebui să ne înghită pământul. Nu merităm nici o binecuvântare de la Dumnezeu. Am ucis pe cel mai mare Binefăcător al neamului nostru. Ah, vai nouă și se băteau mereu în piept.”

Dar numai atâta, nimic mai mult. Căința lor a fost formală. Nici o hotărâre mare. Biblia îi înregistrează ca pe un grup trecător pe paginile ei, ca o muștrare vie pentru multele generații, cari au urmat.

Și-i semnalează ca pe niște oameni, care n'au curajul să decidă asupra soartei lor. Singuratece corăbii pe apă, purtate de valuri în toate părțile.

Suflete slabe, aruncate în voia evenimentelor, care ieri strigau „răstignește-L”, astăzi se bat în piept cu amar, iar mâine aruncă pietre asupra lui Ștefan.

Nici pe aceștia să nu-i condamnați! Și tu ești la fel. Să ne judecăm numai puțin. De atâția ori vedem binele și nu-l alegem. Stăm departe de el.

De sute de ori vedem săvârșindu-se înaintea noastră atâtea rele

și nedreptăți, fără să ne împovărim cu nimic. În calea ta apă de atâtea ori suflete curate, vieți sincere, persoane mântuite și tu de atâtea ori ai făcut constatare.

„Bun om! Viață frumoasă. Merit să fie imitată. Un om exemplar.”

Repet: **numai atâta!** Hotărârea n'a fost luată. Ba mai mult: următorii ademenirile păcătoase ale altuia.

Ai fost furios, sau păcatul te a legat prea strâns în lanțul său și nu mai ai libertatea de a lua o hotărâre.

Fii tare! Rupe odată cu această nepăsare! nu te asemeni acestor categorii de oameni, având acele și soartă cu a celor dinainte. Doar dovadă că ești liber!

Câștigă-ți mântuirea și viața veșnică printr-o decizie mare. Isus cel crucificat te primește oricând.

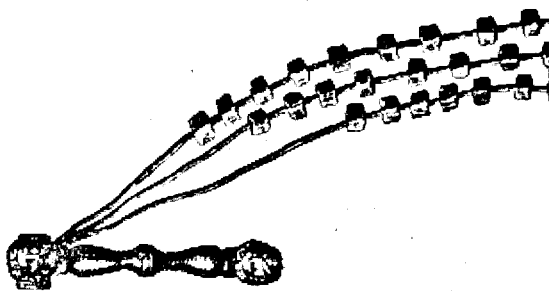
Bratele Lui nu mai sunt pirochete pe cruce! Sunt libere; larg deschise. Te primesc.

III. Sutașul zise: „Cu adevărat acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!”

Iată un nou tip! În el este arătată o foarte mare parte din omenii. În slăbiciunea lui a văzut cât de mare este Dumnezeu. El nu făcuse, s'a simțit o nimica. Următorii, mut de mirare abia a putut să îngâne moale. „Cu adevărat acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!” Mulți astăzi în fața măririi divine se pleacă, o recunosc. Se simt slabi, neputincioși, chiar unele păcate și le scuza prin acest lucru: „ca să-i faci. Așa mi-a fost scris.” — Este prea puțin aceasta. Noi oamenii n'am fost chemați să facem aprecieri, sau constatări despre puterea lui Dumnezeu. Mântuirea ne-a fost oferită. Oricine este liber s'o primească. Nu trebuie să ne oprim la jumătatea drumului. Să mergem până la capătul lui; până la mântuire. Să primim în umilință, în admirație și dragoste și vom fi vrednici de a jumătatea drumului.

Să fim oameni întregi. Să mergem până la sfârșit misiunii noastre. În umilință să-L recunoaștem Stăpân și Mântuitor. Să ne prosternem în slăbiciunea noastră copilărească. El este puternic, Fiu al lui Dumnezeu. Să nu ne oprim la constatări. Creștină este viața.

(Continuare în pag. 7-a)

Biciu cu care erau băluți cei condamnați

„Dacă grăuntele de grâu nu moare, rămâne singur și n'aduce roadă”. Ioan 12:24

Privind la cruce

(Urmare din pag. 5-a)

ORBI

Pentru că în fața lor s'a rezolvat cea mai grea problemă umană

Eliberarea omului din păcate și intrarea lui din nou în familia lui Dumnezeu. Acesta a fost problema tuturor timpurilor care a preocupat pe oamenii cu suflet ales. În special prima parte: „Eliberarea omului de tot ce e josnic și murât.” S'au creat sisteme de filozofii, s'au creat teorii, școli, dar nu s'a ajuns nicăeri. Dacă ar fi fost păcatul ceva în afară de om, poate s'ar fi putut scăpa de el, dar fiindcă el era în om, în natura lui, așa că pe pământ eliberarea nu se putea face de oameni căzuți în mrejele diavolului. Ne-a trebuit un ajutor din alte sfere, din alte lumi, care să ne aducă cu El puteri noi, care să ne redeschidă ușa paradisiului pierdut. Care să curățească pe omul negru în păcate și să-L facă fiu curat al cerului, cetățenii unei țări unde să domnească tot ce e desăvârșit, sublim, perfect și frumos.

Exact aceasta ne-a adus Domnul Isus murind pe Golgota pentru păcatele noastre. Ne-a rezolvat în mod personal acea problemă, pe care nicio înțelepciune, nicio religie, nicio filozofie n'o putea rezolva. Hristos ne eliberă de sarcina păcatelor, luând-o asupra Lui. Iar când a murit, pierdea dinlăuntru templului s'a rupt. Mat. 27:51. Aceasta înseamnă că zidul de despărțire între om și Dumnezeu s'a dărâmat. Acum poți merge înaintea lui Dumnezeu ca fiu și să-i zici: „Tată îți mulțumesc că mi-ai iertat păcatele prin moartea Fiului Tău de acum sunt fiul Tău, îți mulțumesc că m'ai primit.” Ei au primit, dar n'au văzut pentru că erau orbi, dar tu poți spune: „Mulțumesc Doamne că văd?”

ORBI

Pentru că aveau privirea atintită spre mântuire și totuși nu ni se spune că au primit-o

Prin pustiul Sinai pe unde călătorea poporul spre Canaan, s'au ivit serpi veninoși, care îi mușcau. Aceasta mușcătură le producea moartea. Dumnezeu a spus lui Moise să înalțe șarpele de aramă pe o prăjină, oricine ca-

re era mușcat trebuia să-l privească, pentru că să fie vindecat. Mamele alergau cu copilași care învințiti de umflături, priveau șarpele și erau vindecați. Alți aproape de moarte erau duși la șarpele de aramă și dacă uitima privire o arunca spre șarpe prin minune era vindecat. Iar dacă acei muribunzi nu mai puteau deschide ochii, atunci ceilalți le țineau genele deschise până priveau, apoi s'au vindecat. La șarpele de aramă din zori până seara mergeau și erau duși și vindecați toți bolnavi dintr'un popor. Nu le ajuta nimic, dacă priveau mușcătura, umflătura sau rana, care se lătea.

Hristos a fost înălțat numai pentru mușcăturile păcatului. Toți care priveau erau mușcați de păcat și totuși niciunul n'a fost vindecat afară de tâlharul de pe cruce, care nu făcea parte din poporul, care privea. Ei priveau cum Hristos, Adam cel ceresc a trecut în somnul morții, iar din coasta lui străpunsă s'a născut Eva, biserica Lui vie răscumpărării lui, care au fost spălați prin sângele Său. 1 Petru 1:3. Priveau, dar nu vedeau. Ochii lor priveau, dar în sufletele lor ei nu vedeau, erau orbi. Dacă un popor putea să aibă mântuire fizică într'un șarpe, oare n'a putut avea mântuire de păcatele lor privind spre Fiul lui Dumnezeu, care muria ca jertfă în locul lor? Desigur de mii de ori da, dar ei n'au avut nevoie de mântuire. O, tu care te sbați în păcate, în mustrarea conștiinței, privește, privește spre Cel omorât în locul tău și vei mântui.

N'ai dreptul să fii orb.

Oamenii aceia n'au avut dreptul să fie orbi. Peste 2000 de ani a pregătit Dumnezeu aceasta din generație în generație prin profeti să fie gata când va veni Fiul Său să fie pregătiți. Cărțile legii, cărțile istorice din Biblie, Psalmi din Biblie mărturiseau despre El. Punctul culminant al poporului era așteptarea lui Mesia, totuși după cum strămoșii lor priveau neșăbitori cu privirea fixă spre cruce, impietriți în păcatele lor, exact așa, în aceiași nenorocită stare au rămas și fii lor.

Ai dreptul să fii orb? Nici de

cum, te numești creștin, ești botezat. Atunci cum se face că veninul urii, al minciunii, al fătărniceii, al mândriei, al lăcomiei, al înșelătoriei, te-a otrăvit? Cum se face oare că tu care privești spre Golgota, încă nu ești vindecat de rana păcatului și nu ești fiul lui Dumnezeu? Dece nu vrei măcar acum, în vremurile grele, prin care treci să primești vindecare de veninul păcatului? Dece nu vrei să-ți îndrepti privirea spre Cel ce moare în locul tău și pentru păcatele tale?

Ultima dată întreabă-te dacă ai voie să stai la întuneric și să fii orb?

Privind la cel crucificat

(Urmare din pag. 6-a)

Ea trebuie trăită și nu apreciată sau constatată.

IV. Femeile stăteau și priveau de departe.

În sfârșit o clasă de privitori de altfel. Durerea pe care o simteau era prea puternică, pentru ca să se apropie de Acela care se sbătea între cer și pământ.

Țineau mult la El. Voiau să-L vadă.

Mai mult chiar. După ce toți au plecat, l-au ajutat pe Iosif la înmormântarea. S'au îngrijit de El.

Această dragoste, aceste clipe de privighere de departe au dus atât de departe înflăcărea lor, încât sabia, foamea, închisoarea, sau chiar moartea n'au putut smulge din inima lor figura Mântuitorului care-și dădea sângele pentru un neam de nevrednici.

Privirea lor a fost plină de durere, dar a făcut ca nimic în lume să nu le smulgă din inimă pe Acela care muria pentru ele.

Cu cine te asemeni tu? În care categorie te vezi? Fii ca aceștia din urmă!

Lasă, ca privind la cruce, la suferințele de pe ea, să-ți se strecoare în inimă dragostea și devotamentul față de acela care mai înainte de a-L cunoaște a făcut totul pentru tine.

Auziți, Isus trăește, din morți a înviat. E viu, e viu, a înviat Domnul meu. Mergeți și spuneți că e viu.

„In El avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor”. Efes. 1:7

Învierea lui Hristos

„Nu putem înva până ce nu vom muri!”

Domnul Isus Hristos în înviera Sa a marturisit biruința vieții.

Drumul greu și îndurerat s'a sfârșit la Golgota. Uneltrile fariseilor nu mai au nicio țară, orașul „sfânt” a fost pregătit pentru pierrea lui. Templul, locul sfânt și-au pierdut sfințenia lor, rostul pe care l-au îndeplinit secole de-a rândul, de acum înainte nu i mai pot implini. S'a sfârșit, a sosit timpul să-și piardă importanța, să se apropie judecata lui Dumnezeu asupra lor după cum până aici au fost centrul tuturor serviciilor dumnezeiești, unde s'au îndreptat inimile și mințile întregului popor, de acum nu mai este, nu mai vin popoarele ca tealungul strărilor de ani ale trecutului an de an, nu se mai aud strigăte de bucurii și de oazele, făcerea adăncă cutreeră toate străzile cetății, chiar în templu nu va mai rămânea piatra pe piatră, căci cuvintele lui Isus Domnul, trebuie să se împlinescă, când a spus: „Vine ceasul și acum a și sosit, când nu vă veți închina Tatălui n'ei pe muntele acesta — Garizim — și n'ei în Ierusalim. (Ioan 4:21) și închinătorii adevărați se vor închina în Duh și Adevăr. Aceste timpuri se împlinesc cu întâmplarea marilor evenimente.

Învinde însă, ca acest sfârșit trist să fi sosit, Isus intră glorios pentru ultima oară în oraș, în văzul futurora, în plinitatea drepturilor Sale, și se îndreaptă direct către Templu să curețe locul sfânt al închinării, Casa Tatălui Său, să-L recunoască omenirea păcătoasă, că El este împlinitorul voiei lui Dumnezeu, și să mărturisască înaintea unei lumi întregi întunecate, ascultarea Sa față de El, umilindu-Se până la moartea de pe cruce. Acolo unde Dumnezeu a fost slăvit atâtea ani de zile și I s'au închinat multe sute de ani sufletele credincioase, acolo a trebuit ca păcatul omenirii să-și atingă apogeul, culmea, să-și crucifice pe Mântuitorul trimis pentru răscumpărarea și mântuirea vieții sale, pe Dătătorul vieții și Susținătorul ei, să-L ridice pe temul crucii pronunțând sentința morții.

Au mai fost din aceia ale căror baze s'au deschis încă și au cântat Begelai Slavei: „Osana, binecuvântat fie Cel ce vine în numele Domnului.” Dar aceștia au pricinuit lui Isus numai dureri, căci bune a știut că abia după câteva zile aceste ovationi și strigăte, se vor preschimba într-o sentință fulgerătoare și severă. Răstigneste-L, sângele Lui cadă asupra noastră și asupra fiilor noștri.

Omul plin de uneltiri răutăcioase și fălarnic, este gelos pentru poziția sa pe care și-a văzut-o clătinată, se teme ca asupra vieții sale păcătoase și întunecate să răsară lumina, deabia atunci se sim-

te și se știe la adăpost și în siguranță, când își vede pe adversarul său distins și încetat din viață... Dar poate oare să învingă păcatul omenirii asupra lui Hristos? Poate oare să învingă nedreptatea asupra dreptății? Moartea asupra vieții? Răul asupra binelui?... Unde-ți este biruința moarte? Unde îți este holdul moarte? Căci Isus Hristos nu va rămâne în mormânt, lucrarea lui Dumnezeu n'ar fi perfectă dacă s'ar sfârși pe! Ah, Doamne, care nu vei îngădui ca Prea Iubitul Tău să vadă pătrezirea. (Psalm. 16:10).

Oprește-te omule păcătos! Nu este încă pierdută cauza dreptății! Nu este biruită ceea ce câștigată de farisei prin mijlocul trădătoare și plină de dorința câștigului mârșav a lui Iuda, făcută cu forță, vicleșe și cu minciună, lusași lumea naturală nu poate accepta păcatul și spectacolul acela grozav săvârșit pe Golgota, moartea își pierde strălucirea și întinzeală, perdeaua Templului se rupe în două, forțimă împietrită a sutasului păgân se înmoaie și strigă din tot sufletul său: „cu adevărat acesta este Fiul lui Dumnezeu!”

* * *

O înștiințare și desnădejde înfinită ar umple sufletele și inimile noastre, dacă nu ne-am aduce aminte de cuvintele mângâietoare ale lui Isus Mântuitorul, și despre promisiunea că a treia zi va învia din mormânt.

Dar și'm, credem și mărturisim: „Isus Hristos a murit pentru păcatele noastre și a înviat pentru îndreptarea noastră...”

Preocuparea și îngrijorarea era mare a ucenicilor cari s'au dus la mormânt, a fost piatra cea grea. Cine o va lua? Cine o va rostogoli? Ea a fost luată, Onțerea lui Dumnezeu a îndepărtat obstacolul.

Asemenea unei pietre, care a închis mormântul lui Isus, închide și astăzi necredința și neascultarea cădea către inimile omenestii. Dar aceia cari vreau să-L vadă pe El, vreau să se întâlnească cu El, trebuie să-L caute pe Isus. Ingerii repetă întrebarea: „De ce căutați pe Cel viu între cei morți? El nu este aici! Acest aviz al ingerilor îte îndeamnă să ne aducem aminte de cuvintele lui Isus. Unde să-L căutăm deci pe El ca să-L și găsim? În mijlocul mulțimii moartă în păcat? Poate în mijlocul aceleia care L-au răstignit?... Nu, nicăiri nu mai este. Ci la dreapta Tatălui unde mijloceste pentru noi, acolo să-L căutăm în Duh și Adevăr și H vom găsi.

Cu vestea fericită s'au grăbit ucenicii să spună și tovarășilor lor, și lui Petru — ca să nădăjduiască și el, căci n'au fost uitate lacrimile lui de căință, Isus,

din nou vrea să-L vadă, are nevoie să spună-și și lui!

Spuneți măreția veste ca Isus Hristos trăiește! Dumnezeu L-a înviat din mormânt pe moarte călcând și d'n mormânturi viață dărându-le. Căci n'ănuiește în vece nemurirea, ci dreptatea și viața!

Trăim, dar de acum nu poți, ci în trăiește Hristos! ALEXANDRU BA

DE LA UNIUNE CASERIE

Mulțumim fraților, bisericii și comunităților, cari și-au trimis contribuțiile pentru nevoia la caseră noastră. (Incasările: 1—31 Martie).

Pentru Uniune

Biserica baptistă din Seusa, jud. lei 370, bis. bapt. Binș lei 100, bis. C. Boerșel, jud. Turda lei 220, bis. Sndrigi, jud. Bhor lei 60, b. s. Corica lei 91, bis. bapt. Rușova lei 221, b. s. bapt. Hovârna, Dorohoi lei 120, b. s. bapt. Nădas, Caraș lei 100, cu Nicolae Suplacul de Tinca lei bis. bapt. Crocna, Arad lei 300, b. s. Valea Mare, jud. Severin lei 92, Jovan Dulea, jud. Caraș lei 100, Andrei s'le Dușești, Bihor lei 500, Andrei Ileanu, Știnbeni, Dorohoi lei 110, bapt. Mehad'a lei 500, b. s. bapt. Bospășita lei 160, 100 lei chitanție și de jertfă, Cloară Aron pentru bapt. Tulca, Bihor lei 660, b. s. bapt. suc, Timiș lei 124, Gheorghe Jivan melea, Severin lei 100, bis. bapt. Fidia, Timiș lei 100, (banii pl. mistunec tre leproși se vor trimite caseriei n'ii care-i va trimite pl. misionar leproși), bis. bapt. Chenar, Bhor lei bis. bapt. Târnova, Caraș lei 75, bis. d'n Fișez lei 140, bis. bapt. Derma lei 150, (100 colțzație și 50 colectă), bapt. Hălmăgel, Arad lei 40, bis. Tăut, Bihor lei 1000, bis. bapt. Călimășli, Vâlcea lei 160, bis. bapt. Greoni lei 70, bis. bapt. Madei, Neamț lei Nicolae Jura Doelin, jud. Caraș lei com. bapt. Brăila lei 100, bis. bapt. Irovia Arad lei 110, bis. bapt. Arad lei 150, bis. bapt. Someșul Rece lei

Pentru Mistune

Nicolae Sava Iași lei 300, Soc. d'n Pesce lei 520, bis. bapt. Stobores 135, com. bapt. Balaci Teleorman lei com. bapt. Balaci, Teleorman lei 120, dar și Elena Lazarovici Garnea, lei 100, Blaj Vasile Bonțesti lei 100.

RECTIFICARI: Bis. bapt. din Bona jud. Arad am primit 100 lei și nu 10 com. din grescă de lipar s'a publicat Farul Creștin Nr. 13 din 29 Martie

Caser: Prof. T. Dârlea, Aleca B N str. Speranția Nr. 152, București IV

„El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegiile noastre”. Isaia 53:5

TAINA GOLGOTEI

„Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos, și să învieze a treia zi dintre morți”.

Luca, 24:46.

Golgota e punctul de atracție a lumii. Întrebările întregului creștinism sunt înțeleptate spre ea. Numele de Golgota înfrământă jale și bucurie. Scena care s'a petrecut pe acest delușor e cea mai măreață priveliște care a văzut vreodată Mântuitorul. Acolo s'a deslegat taina ascunzătoare de mii de veacuri. Numărul celor care au înțeles aceasta la născătoare a fost mic în zilele acelea. Chiar ucenicilor n'au putut să înțeleagă de ce deși le fusese adăsea explicat de Domnul, Abia numai după aceea au înțeles adevărul. Și anume că:

Hristos trebuia să moră. De ce trebuia să moară Hristos? Nu putea El să evite acest fenomen? Nu putea El să evite moartea fără a gusta moartea? Nu! El putea să evite moartea de toate numai Mântuitorul nu. Ca El să trăiască și să aibă în viață acest drept și onoare, I s'a trebuit să guste moartea. De ce? Pentru că așa a fost scris.

Hristos a împlinit Biblia. A recunoscut cuvântul lui Dumnezeu Tatăl Lui. N'a pus la îndoială cuvântul Biblei nefiind dumnezeiesc. Aici pe Golgota a dovedit că Biblia e adevăratul cuvânt al lui Dumnezeu. Tot ce a spus și a făcut Isus, se găsește scris în Biblie. El a împlinit cuvântul scris.

Hristos a murit pentru că așa cerea legea. Osânda lui Dumnezeu din cauza păcatului în păcat apăsă tot mai mult sufletul omenesc. De sub aceasta povara El s'a răsculat după un Mântuitor. Dumnezeu l'a trimis în persoana Domnului Hristos. El a fost răspunsul unei adânci dorințe în sufletul omenirii.

Hristos a murit pentru că acesta a fost planul lui Dumnezeu din veșnicie. Plan conceput cu învoirea Fiului. El a fost Măscatul divin în planul de mântuire. De aceea El a făcut misiunea până la capăt. În Ghetsimani a spus cuvintele: Tată! Față de voia Ta. Adică jertfirea și moartea. Isus a primit cu bucurie moartea. El știa că prin aceasta aduce cel mai mare serviciu lumii. Toți ucenicilor Lui sunt chemați la jertfă până la moarte pentru cauza Sa în lume.

Hristos trebuia să învieze. Necesitatea învierii lui Hristos e o realitate dumnezeiească. El nu putea rămâne în morțumânt. De ce? El nu era vinovat. Moartea nu poate ține în cătușele ei pe un nevinovat. Hristos, da a luat vinovăția asupra Sa și aceasta L-a pogorât în morțumânt. Însă aceasta n'a avut putere asupra Lui decât până în a treia zi.

Hristos trebuia să învieze pentru că jertfa de ispășire pentru păcatul întregii omeniri a fost adusă Prețul pentru răs-

cumpărarea sufletului omenesc dela osânda iadului, a fost depus în chip desăvârșit prin moartea lui Hristos. Din această cauză toți oamenii vor învia în ziua de apoi.

Hristos a înviat pentru că dreptatea divină a cerut. Aceia dreptate care pretindea moartea omului pentru păcat aceasta după ce a fost satisfăcut nu poate îngădui ca Hristosul să rămână între cei morți. Iar cei care au credință în Hristos ca Mântuitor la fel vor învia. Dreptatea lui Dumnezeu care ca toți oamenii să învieze. Așa cum în Adam au parte cu toți de moarte la fel în Hristos toți vor avea posibilitatea să învieze.

Hristos a înviat pentru că a fost Dumnezeu. Când Toma îl vede după înviere exclamă: „O Domnule meu și Dumnezeule meu!” În Hristos, Dumnezeu a gustat amarăciunea morții pentru om. Și a înviat pentru a ridica pe om la înălțimea chipului Său.

Taina deslegată. Pe Golgota s'a deslegat problemele cele mai grele în legătură cu soarta și viitorul omenirii. Prin învierea lui Hristos moartea e înfrântă pentru totdeauna. Puterea ei e doar formală, temporală și aparentă. În fond ea nu mai este ce a fost înainte de învierea lui Hristos.

Viața e descoperită ca o realitate veșnică. Ea nu poate fi nimicată. Învierea lui Hristos a arătat clar ce este viața. Că e un adevăr ce nu poate dispărea, deși trece prin mai multe faze. În Hristos începe muritor are viață veșnică. El e viața și izvorul vieții.

Prin învierea lui Hristos drumul cerului a fost deschis. Prin El oricine poate merge pe acest drum.

Toți tâlharii bețivi, vameși și cinstiți pot ajunge în cer. La capul acestui drum e crucea însângărată unde păcatul se șterge și sufletul ajunge eliberat de sub robia stricăciunii păcatului. Nimeni însă nu poate apuca pe acest drum fără a trece pela cruce și a spăla în sângele Domnului Isus. Apoi toți călătorii curățiți mergând pe drum cântă: „O Golgota, loc de jale! Unde-a vărsat Isus sânge; tu-mi ești loc de bucurie de unde-mi curge ferice.” Deci privește numai la Golgota și vei cunoaște taina lui Dumnezeu descoperită în Hristos. El a trebuit să pătimească și să învieze a treia zi dintre cei morți și să se propovăduiască tuturor oamenilor în numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor. Luca 24:46-47.

IOAN RUSU

ISVORUL MÂNTUIRII

De păcat ce m'ar spăla? Numai sângele lui Isus.

O fluviu minunat, ce spală de păcat!

Cum poți tu acest izvor ce curge dela Golbar?

Din un izvor sânge curge. Acest izvor minunat face.

Așa cântă cei mântuiți a căror păcate au fost spălate în sângele Domnului Isus.

Acest izvor de sânge spală orice păcat, a oricărui păcătos. El e calea prin care noi putem scăpa de pedeapsa păcatului și în

ziua judecării să fim de partea celor mântuiți.

Pentru ca să obții mântuirea prin sângele lui Isus nu trebuie să faci nimic cel păcătos, decât să vii cu pocăință sinceră și adevărată la Golgota și să creadă în Domnul Isus, și în aceeași clipă în sufletul lui răsare soarele bucuriei adevărate, bucuria mântuirii. Aceasta e experiența tuturor celor ce au venit la izvorul mântuirii. Lucrul acesta pare pentru cel nemântuit ceva cu neputință, ceva ce nu e adevărat. Omul care n'a venit la Isus „nu poate pricepe lucrul Harului” spune Ap. Pavel. De această părere am fost toți, la început. Când însă am venit la izvorul Golgotei, atunci am priceput ce a făcut pentru noi Domnul.

Nu avem pentru tine scump suflet ceva mai bun decât să-ți spunem cu toată căldura sufletului nostru.

„Vine la apa vieții,

„Setes, ostent și slab;

„Vine că nu în zadar vii,

„Aici păcatul se șterge

„Aici isvorește viața,

„Beu și fericit vei fi.

„Când a fost asuprit și chinuit n'a deschis gura de loc, ca un miel”. Isaia 53:7

Vieți de oameni

*Înțâmplare adevărată
de Teodor P. Sărățeanu*

Născut într-o clinică, fu deja de ari părașt de mama sa. Nu putea ea! o doamnă! să-și fie copilul, venit în așa împrejurări, în lumea asta — Tată nu avea. Din străni în străni ajunsese cu grea și în multe suferințe, boală și lipsuri, vârsta de 7 ani.

Era mare, înțelegea. Dorea și el de acuma o pâine mai bună.

El cari 7 ani nu văzuse decât lipsuri, care nu avusesese decât dureri, visa o viață mai senină. Și ciudat parcă soarta îi o hărăzi.

O familie bună cu o inimă nobilă și cu o stare materială potrivită, îl luase la ei. De-acuma avea și el mamă și tată, nu pot cold, și belșug de pâine. Ce bine se simțea el? Fericirea părea să-și deschisese ușile larg pentru dânsul.

Acești noi părinți, deveniseră între timp membri unei biserici baptiste, și nu aveau altă dornită decât, ca acest copil, salvat ca prin minune, dela o moarte în mizerie, să-și salveze sufletul.

Dar... copilul crescut 7 ani, și cei mai importanți, fără a fi supravegheat de nimeni, nu putea să se acomodeze, cu spiriul prea religios al noilor săi părinți.

Așa se născut un conflict între ei. De câte-va ori; copilul, care ar fi trebuit să se bucure de noua lui situație, și să primească și pe Isus, care-L fericise; fugi dela părinții săi buni.

De șase ori fugi... de șase ori fu readus, după ce fu găsit iar în mizerie. Isus, — acela de care el fugia, căci era cert, că în părinții săi adoptivi, luera El; îl mai iubea, îi voia sufletul său l-a urmărit 13 ani. La 20 ani, deveni membru botezat al bisericii baptiste. Ciudat, se hotărâse a-L iubi pe Isus... dar... sufletul său nu era complet în harul divin. Inima mai era împărțită.

Crescuse prea strâns cu religiunea baptistă, să o părăsească, dar crudă realitate, ...nu era complet predat, lui Isus.

Ce durere? A crește în o biserică creștină, a fi membru regulat al ei, și totuși să fie nemântuit. Religia creștină, devenise pentru el, O simplă religie. Și câți mai sunt așa?...

Viața tânărului nostru, care acum terminase și armata, și avea la bază o pregătire școlară bună, era mereu aceeași. Într-o zi ah ce zi! dureroasă în amintire, tânărul deveni, victima unei dragoste nefericite. Inima lui nefiind dată completă lui Isus, o dădu unei fete necredincioasă, care după aceea îl părăsi. Disperat și distrus sufletește, săvârși un act nehibzuit, ca-l duse la închisoare.

Trei ani și jumătate, calvarul unei temnițe, îl apropiase mai multe de Dumnezeu. Incepuse să se roage mai mult; ba chiar

indrăg se rugăciunea. Parcă s-mțea acuma intradevar în inima lui, mântuirea.

Chinul singurătății în încasoare, durul, după doi bătrani buni ce-l aveau, îl arunca adesea în genunchi.

Răgădui lui Dumnezeu că-L va urma până la mormânt. Jurase credință lui Isus. Cățușele îi atârnavu greu... dar gândul că Isus îi mai tubeste, îi ușurase inima. Se sanța pe calea mântuirii. Inima lui era plină de bucurie, că în curând își va termina osânda, și va putea dovedi de acuma păriților săi, că e complet scimbat.

Credea, că de acuma, va fi tare... va arăta lumii, credința lui... Vroia să lucreze el... Nu chemase pe Isus să lucreze cu el.

Se văzu iară om liber, deci visul realizat. Părații lui cei noi, veșnic aceiași, îl primură cu aceeași căldură în casa lor. Biserica îl îmbrățișă din nou în sânul ei.

Era fericit!

Viața, fără nici o modificare, mergea înainte. El era numit bun. Era iubit de toți. Dar va! nu era pregăbit pentru o nouă încercare.

Satana care ura fericirea lui, începuse să-și arate puterea. Iar Dumnezeu, care nu voia ca acest tânăr, să fie greșit în credința lui, că prin puterea proprie poate fi mântuit, permise satanei încercarea.

Dar ai ce realitate, aceeași experiență, aceeași crudă întâmplare. Ne fiind destul de tare, căzu momentul celui rău. Din nou, în punctul lui slab, satana îl lovi, biruindu-l. El fu din ceata celor sfinți, iubi, o fată din ficele oamenilor. Nu înțelese cuvântul, *nu Vă înjugați la un jug cu cei necredincioși*.

Increderea în puterile lui îl înșelase. Din nou distrus, înșelat în ce avea mai scumpi, făcut un nou gest nehibzuit. Deși de data aceasta nu fu așa de crudă întâmplarea nehibzuită, totuși, vechiul loc, pușcăriia își deschise ușa pentru el.

Stând, cu fruntea plecată pe recile sale cătușe, lacrimi amare de căință îi brăzdau fața. Plângea cu amar. Biblia rămăsese, singura-i lectură de frunte. În ea găsea mângăirea, ce o căuta. Și curios, Biblia, care de mic copil o avea în casă, cu care se familiarizase așa de mult, deveni o carte nouă. Nu mai era aceeași cetire obișnuită și dintr'un simț religios crescut odată cu el? Nu! De astădată, ea era mâna cerului în pustul închisorii. De a-bea apuca deacuma, ca soarele, să răsară dimineața și prin grațiile celulei lui, să poată gusta bunătatea Domnului prin Biblia.

În ghenunchi, în umilintă și amară căință, desbrăcat de vechiul om, tânărul, ca-

re avuse ocazia, ca într-o viață de belșug să primească pe Isus, în libertate, poacă în ocnă.

Cățușele îi fură martorii, dar în d'n ceruri păzitorii.

Tânărul cu o așa viață sbuciumată prin credință în sângele Domnului, permise mântuirea; era cu adevărat mântuit.

I-a trebuit, 27 ani de viață, de sbucium lipsă foamete, și apoi belșug și în închisoare repetată ca să ajungă la cingerea, că numai Isus, singur creșterea.

Sub diferite forme la urât pe Isus ani. Nu-l dorea sincer, l-a înșelat de tea ori, deși în aparență părea sincer în urmă totuși să se predea plin de credință la picioarele Domnului, lăsând de odată pe Dumnezeu să lucreze în viața sa.

Și m-nume... viața creștină îi fu o nună chiar și în închisoare.

Dumnezeu îl iubea, și nu voia ca să nou serv, să fie mântuit numai ca foc. De astădată, fiind oțelit, și călît foc, putea mânca și bucate mai tari.

Prin mila lui Dumnezeu, carceră grea, fu schimbată cu o celulă mai bună și avea de astădată încă doi tovarăși fericire, putea de acuma dovedi că te luera harul Domnului în el.

În câteva luni, prin puterea Cuvântului și a pildei de viață, câștigă pe Mântuitorul pe tovarășii săi.

Celula se transformă în capela de persoane. În fiecare zi, rugăciuni binți și curate se înălțau spre cer, prin tre grații, din trei inimi predate Domnului.

Deși nu era liber și bogat, cum fu înainte, era totuși fericit cum nu fu niciodată.

Semăntă e cuvântul Domnului o lăsat în inima lui de mic copil, prin părații lui, lucruse totuși. Deși pământul în el lui fusese tare, totuși după mulți ani, se apice, și spicul devenise plin și fructuos. Pentru-că nu ascultase pe Dumnezeu dela început, Dumnezeu care totuși îl mântuia, a lăsat ca prin peripeții lungi și ane să ajungă, acolo, unde prin o încercare în Domnul, cu mulți ani în urmă și în teacă stare putea fi.

Totuși era fericit... întrebă, de m dorință, spunea „Să-l văd pe Isus toată frumusețea lui în ceruri”.

Nu știa, că atunci când i se vor termina zilele de pedeapsă, va mai fi în viață, lungi de durere l-au stors prea mult. El dorește tuturor tinerilor, cari au crescut în familii creștine, să fie foarte atenți la viața lor. Pericolul cel mare la o creștină, e să devie o religie obișnuită.

„A înviat, duceți-vă și spuneți fraților că a înviat”. Matei 28:6,7

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

Dela noi

Ca în toți ani revista noastră a apărut de Paște în număr dublu.

Fr. Silvestru Ungureanu ne trimite un abonament și ne scrie că fratele care s'a abonat acum s'a întors din concentrare și a spus că nu poate sta fără Farul. Într-o dovadă că revista noastră s'a legat de sufletul cetitorilor ei.

O mare bucurie au avut frații din comuna Marga, jud. Severin, în ziua de 6 Aprilie a. c. cu ocazia unei vizite făcută de tineretul bisericii din Ferdinand. Astfel s'a întocmit un frumos și bogat program, împodobit cu poezii, ducte, cântări etc. Programul a fost condus de fr. Mircea Tudor, predicatorul cercului Valea Bistreii. A mai vorbit din cuvântul Domnului și fr. Jurca Iosif.

Fr. Mircea Tudor, insolit de tineretul bisericii baptiste din Ferdinand a făcut la 6 Aprilie, după masă o vizită la frații din Boutar jud. Hunedoara. Biserica a avut astfel parte de o mare bucurie. Programul împodobit cu activitatea tinerilor, a fost condus de fr. Mircea Tudor.

La 6 Aprilie a. c. fr. predicator Cornel Pascu a făcut o vizită bisericii baptiste din Talpoș, jud. Bihor. Vizita aceasta a adus multă bucurie bisericii.

O mare bucurie au avut frații din biserica baptistă Tomești, jud. Hunedoara, cu ocazia vizitei fr. Nicolae Oncu. Cu această ocazie s'a împărțit cina Domnului și au avut două binecuvântări a doi popilași.

Frații din comuna Sânicolaul Mic, jud. Arad, s'au bucurat în ziua de 30 Martie a. c. cu ocazia vizitei fr. Simion Popovici din Firteaz.

Frații din comuna Vermeș, jud. Caraș, au făcut la 6 Aprilie a. c. o misiune în comuna Duboș, jud. Timiș-Torontal. Programul desfășurat cu această ocazie a fost condus de fr. Nicolae Lighezan, lucrătorul cercului. Au mai vorbit din cuvântul Domnului fr. Ion Lighezan, I. Stercoici și Aurel Lighezan. A cântat muzica din Vermeș.

Dela alții

Președintele Braziliei a făcut în luna Ianuarie a. c. o vizită la o biserică baptistă din Goiânia. În această biserică este un predicator foarte bun și stimat până și de președintele Statului.

Frații baptiști din Brazilie au obiceiul ca înainte de fiecare serviciu de evanghelizare să aibă un scurt serviciu de

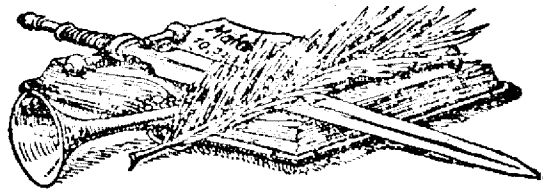
cântări comune. Acest serviciu pregătește predica de chemare a păcătoșilor la Isus.

În America de Paște la toate posturile de radio, dimineața în zori sunt programe speciale, servicii divine la care cântă cele mai bune coruri și predică cei mai talentați predicatori. Pe toate căle se vestește că Hristos a înv. at.

Predicatorul baptist Alldrege arată într-o carte de curând scrisă că la anul 100 după Hristos erau aproximativ

500.000 creștini. În anul 1000 numărul lor a crescut la 50.000.000. Astăzi numărul lor se ridică la 600.000.000 creștini. Asta înscamnă că arborele Împărăției lui Dumnezeu crește mereu.

Frații baptiști Germani care au format biserica baptistă din Căsearele, jud. Constanța, astăzi plecați în Germania ne scriu să publicăm în Farul salutul lor fraților din România. Fratele Andrei Franc din această biserică a trecut la Domnul. Înmormântarea a fost ținută de fr. Osterman predicator din Viena.

Săptămâna Patimilor

Joi :

Miezul nopții. Dorm în pace suferințele umane.
Vânt de liniște plutește pe grădina Ghetsemane:
Jos, pârâul Chedron cântă, presărat cu flori de stele,
S'ar părea că'n noaptea asta dorm și duhurile rele.

Dorm pe-aproape ucenicii, iar Isus în fund se roagă.
Deodată din visare tresări grădina 'ntreagă:
S'auzi sărutul Iudetei... Ecări o spadă 'n aer...
Și măslinii murmurară deșteptări de tristul vaer.

Vineri :

Cer albastru... și Golgota gemen răcnet de barbari;
Suferă, pe crucea morții, Dumnezeu între tâlhari.
Buza lui Isus e arsă, fruntea-I sângere de spini —
Torturat de remușcare plânge Iuda sub măslini.

S'a noplât în miezul zile: cerul nu mai vrea să vadă
Adevărul și iubirea date răuțdții pradă...
Un suspin: „O, Tală, Totă, pentru ce m'ai părăsit?”
Dumnezeu se'ndușează... negurile s'au topit.

Capul Fiului se pleacă... sufletul e mântuit,
Tremură 'ngrozit pământul și... „Scriptura s'a 'mplinit.”
Uliți răstignitorii au rămas fără cuvânt, —
Undeva, de-un pom atârână Iuda clătinat de vânt.

Sâmbătă :

Ceru 'ntunecat se 'ntinde ca un doliu de năframă
Peste lumea 'n care plânge o fecioară și o mamă.
Ucenicii-orșani de Domnul rădăcesc stingheri pe uliți.
Adevărul zace 'n groapă între lespede și sulți.

Duminică :

Inger cu aripi de raze a venit din slăvi cu zorii,
S'a cutremurat pământul, înlemnit-au păzitorii
Glas de inger... groapa goală... amuțită orice gură...
S'a 'mplinit, din vorbă 'n vorbă, profeța din Scriptură.

Adevăr zic: se schimbără în aureolă spini, —
Șoapte dulci de mângâiere răspândeau în vânt măslinii;
Și pe când natura 'ntreagă se scâldea 'n lumină nouă.
Se rășfrânse peste lume blândul zâmbet: „Pace vouă!”

George A. Petre

„Avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos”. Rom. 5:1

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

In alți ani

Dimineața învierii era prilejul celei mai deplene bucurii între creștini. În zorii zilei natura era mai plină de viață ca oricând, sunetul clopotelor, glasul corurilor străbateau crestele munților, umplând zărilor senine cu o bucurie nedescrisă. În multe locuri mii de credincioși în zorii zilei erau pe munți și acolo la răsăritul soarelui cântau din toată inima cu cea mai mare sinceritate și bucurie „Hristos a înviat”. Acolo în foșnetul liniștit al frunzelor, în adierea unui vânt, amestecat cu cântecul frumos al păsărilor, în roua curată a dimineții, pe pajștea verde de iarbă cu flori, sub un cer senin, plini de însuflețire, curăți în gânduri și la suflet credincioșii ascultau vestea îmbucurătoare că „Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi, viață dându-le.”

Ce binecuvântare cerească era atunci! Și cum această binecuvântare purtată pe aripile vântului ajungea prin undele necunoscute în mii și mii de case cari în liniște ascultau bucuria învierii.

Așa era în alte vremuri, dar acum...

Durere sau bucurie?

Un membru din biserică întrebă pe predicatorul bisericii din care făcea parte, să-i spună ce anume să facă el de Paște. Să se întristeze că Domnul Isus a trebuit să moară în cele mai îngrozitoare chinuri pentru păcatele lui sau să se bucure că prin moarte a biruit moartea și a dat viață tuturor celor ce cred în El?

„Să te bucuri că plata păcatelor tale a căzut și a fost ispășită de Domnul Isus prin chinul morții. Să te bucuri că învierea Lui e garanția cea mai bună a învierii noastre”, — îi răspunse predicatorul.

Ce faci tu de Paște? Ai tu bucuria mântuirii în sufletul tău?

Un Domn înviat

Un predicator-misionar a avut într-o zi o discuție cu un preot mohamedan. Acesta din urmă arată câtă glorie are religia lui Mohamed, câtă putere are această religie, etc., și în cele din urmă puse misionarului întrebarea să-i spună care e deosebirea între Mohamed și Hristos.

„O”, răspunse misionarul, „deosebirea e foarte mare, Mohamed a murit și a rămas în mormânt, a putrezit, Hristos a murit, dar a înviat și acum stă de-a dreapta Tatălui până în ziua judecării, când va veni să judece lumea. Voi aveți un domn în mormânt, iar noi avem un

mormânt gol, căci Domnul nostru a înviat și e acum în cer.”

„Hristos a înviat din morți”.

Prin sângele lui Isus

Un vizitator într-o mare fabrică de oglinzi spune, că a fost foarte mirat când s'a văzut între sute de oglinzi de toate mărimile, dar când s'a uitat în ele nu și-a putut vedea chipul. La întrebarea lui un lucrător din fabrică i-a răspuns, că oglinzile nu arată chipul omului până nu sunt date pe partea din dos cu un smalț roșu.

Se spune că lumea aceasta văzută este și ea o oglindă minunată, în care noi îl putem vedea pe Dumnezeu. Dar această oglindă încă nu e gata. Numai din oglinda lumii, oamenii nu L-ar fi putut vedea niciodată pe Dumnezeu în toată splendoarea și măreția și mai ales în dragostea Lui. Ii Ipsea și acestei oglinzi „smalțul cel roșu”. Și acest „smalț roșu” e sângele Domnului Isus, vărsat la crucea Golgotei, prin care noi putem vedea pe

Așa era chinuit un osândit

Dumnezeu în toată plinătatea Lui, în toată dragostea Lui.

Golgota, întruparea Domnului Isus este oglindă cea mai minunată prin care putem să-L vedem pe Dumnezeu, și în acelaș timp ne putem vedea pe noi. Acolo putem zări dragostea cea mai desăvârșită pusă ca jertfă pentru a ne dobândi iertarea păcatelor.

Dacă nu avem această oglindă, nu putem vedea nimic. Pentru noi atunci dragostea lui Dumnezeu nu are nicio valoare, puterea lui Dumnezeu nu are nicio importanță.

Prin Golgota noi îl vedem pe Tatăl.

Mai mulți oameni necredincioși au organizat o adunare de mare popor unde să se arate că nu există Dumnezeu că

moartea și învierea lui Isus din morți sunt simple povești, etc. La această trunre, s'au perindat mai mulți vorbitori, cari cu mare dibăcie și iscusință negat și tăgăduț pe Dumnezeu. Lumea asculta nedumerită și tăcută. La un rând cei ce au organizat această întrunire — oameni necredincioși — au convingeri că după vorbirile ascultate că lumea s'a convins, au întrebat dacă cineva în mulțime care mai vrea să vorbească. Din mulțime s'a desprins un moșneag, aplecat de ani, și a urcat pe scenă. Toți așteptau să vadă ce va spune moșneagul. Aceasta însă ajuns la scenă nu a vorbit nimic, a strigat doar din toată puterea „Hristos a înviat”, iar la mulțimea răspunse „Adevărat că a înviat”.

Ori cu câtă iscusință și meșteșug caută cel rău prin servii săi să strece veninul necredinței, sufletul omenesc poate accepta tăgăduirea celor mai adevăruri divine.

Plata păcatului

„Plata păcatului este moartea”

Rom. 6:23

Inselăcunea păcatul din Eden, căderea omului a fost începutul dezastrului lansat asupra omenirii. De atunci și până la Domnul Isus, păcatul trona asupra creaturii care purta chipul lui Dumnezeu. Toate încercările omului a scăpa au fost zadarnice. Puterea omenească era prea mică pentru a putea frânge domnia păcatului.

Și când toate erau parcă năruite a se stea, se naște Isus. După treizeci și șase ani, un condamnat de mai marii poporului, deși fără vină, își ducea crucea dealul dela marginea orașului. Era condamnat să moară. El singur nu fost fără păcat. În El însă, s'au adunat toate păcatele oamenilor și fiindcă a murit asupra Sa a trebuit să moară, ca să plătească moartea. Să fie ispășite păcatele noastre.

Astăzi orice om, care crede, a scăpat de această pedeapsă. Moartea pentru el nu mai are nicio putere asupra lui. Slăvă Tatălui că așa a găsit El cuiva în locul nostru să moară Isus. Altfel noi eram pierduți pe veșnicie. Fericiți oamenii cari cred în Domnul Isus și în Mântuitorul lor personal, și sunt mântuiți. Partea lor nu mai este moartea pe veșnicie. „Al Tău sunt Doamne Cuvântul îmi zice, că toate mi se iertat.”